

Arrest

nr. 134 385 van 1 december 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 28 november 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) beide van 25 november 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LIEKENDAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende d.d. 29 augustus 2003 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 september 2008 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 7 september 2008 werd de echtgenoot van verzoekster geïnterpelleerd door de politie wegens slagen en verwondingen.

Op 8 september 2008 werd ten aanzien van verzoeksters echtgenoot een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vrijheidsberoving en terugleiding naar de grens genomen. Hij werd gerepatriëerd op 22 september 2008.

Op 29 juli 2009 werd verzoekster onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens mededader/dader aan moord.

Op 31 augustus 2009 werd door de federale politie inlichtingen gevraagd bij de verwerende partij aangaande verzoekster en haar echtgenoot, die gekend zouden zijn onder verschillende aliansen.

Verzoekster werd op 24 maart 2010 in vrijheid gesteld onder voorwaarden.

Inmiddels, op 21 september 2009, weigerde de stad Brussel een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in overweging te nemen.

Het huwelijk tussen verzoekster en de heer B. Y. werd voltrokken op 31 mei 2010. Uit de huwelijksakte is gebleken dat verzoekster gescheiden is in Oekraïne van haar eerste echtgenoot op 15 augustus 2008.

Op 21 september 2010 diende zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Op 8 oktober 2010 nam de gemeente Schaarbeek een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag ingediend op 21 september 2010, waarvan zij op 19 november 2010 kennis nam. Verzoekster werd bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 28 maart 2011 verzocht verzoekster om haar aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet in overweging te nemen, waarna door de gemeente van Schaarbeek op 26 maart 2012 opnieuw een beslissing tot weigering in overwegingname werd genomen van de aanvraag ingediend bij toepassing van artikel 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Op 20 augustus 2013 maakte de gemeente Schaarbeek een meldingsfiche voorgenomen huwelijk over opgesteld voor verzoekster en de heer O. A., van Belgische nationaliteit.

Op 5 september 2013 maakte de verwerende partij informatie over met betrekking tot verzoekster, waaruit blijkt dat verzoekster en de heer B. Y. gescheiden zijn sinds 7 juni 2013.

Op 13 november 2013 werd verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten.

Tegen die beslissing diende zij op 10 december 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer 144.178, dit beroep is momenteel nog hangende.

Bij beslissing van 20 januari 2014 werd haar huwelijksaanvraag geweigerd door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Schaarbeek. In de beslissing werd gesteld dat uit de combinatie van alle elementen kan blijken dat de reële wil van verzoekster en de heer O. niet gericht is op een duurzaam samenleven, doch wel om verblijfsvoordeel toe te kennen aan verzoekster.

Op 25 november 2014 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. 58836/14).

Op 25 november 2014 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing houdende een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies) genomen.

1.2. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw:

naam: K. (...)

voornaam: O. (...)

geboortedatum: **19.06.1982**

geboorteplaats: **Tsernivetska**

nationaliteit: **Oekraïne**

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ 2°

O de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Artikel 27 :

☒ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar visum (visum van type C geldig van 28/08/2008 tot 06/09/2008).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan Bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werden op 15/10/2010 en 13/11/2013

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar toestemming (visum van type C geldig van 28/08/2008 tot 06/09/2008). Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied sinds 30/08/2008 dus zij verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/linreisstempel. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op basis van haar huwelijk met de Marokkaanse onderdaan B. Y. (...) (87.05.25 505-25) die momenteel een recht op verblijf heeft (C-Kaart geldig tot 20/07/2017 Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 08/10/2010. Deze beslissing is op 15/10/2010 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot gezinshereniging ingediend op basis van haar huwelijk met de Marokkaanse onderdaan B. Y. (...) (87.05.25 505-25) die momenteel een recht op verblijf heeft (C-Kaart geldig tot 20/07/2017). Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 22/02/2013. Deze beslissing is op 26/03/2013 aan betrokkene betekend.

Op 05/03/2013 heeft de Rechtbank van Eerste Aanleg te Nijvel de echtscheiding uitgesproken tussen betrokkene en haar Belgische echtgenote.

Betrokkene diende een huwelijksdossier in bij de gemeente Schaarbeek met een Belgisch onderdaan, O. H. A. (...) (73.03.16 507-82). Op 20/01/2014 werd haar huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Schaarbeek. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 15/10/2010 en 13/11/2013. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Oekraïne.

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar toestemming (visum van type C geldig van 28/08/2008 tot 06/09/2008). Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 15/10/2010 en 13/11/2013. Betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de mevrouw:

naam: K. (...)

voornaam: O. (...)

geboortedatum: X

geboorteplaats: **X**
nationaliteit: **Oekraïne**

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25/11/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☒ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

☒ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 15/10/2010 en 13/11/2013. Betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch Grondgebied, dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod

2.1. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen het uiterst dringende karakter "voor wat betreft de bijlage 13sexies daar die beslissing geen vrijheidsberoving en verwijderingsmaatregel inhoudt en verzoekster niet aantoont dat het inleiden van een gewone procedure laattijdig zou zijn". Ter terechtzitting wordt hierop geen antwoord geformuleerd door de raadsvrouw van verzoekster.

2.2. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet –, dan nog toont verzoekster niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De summiere uiteenzetting van verzoeker inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft uitsluitend betrekking op de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies), met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoekster brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou

voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de Vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

2.3. Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen.

3. Het verdere onderzoek van de vordering heeft dan ook uitsluitend betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

4.1.1. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Ook verwerende partij stelt: *“Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist voor zover de bijlage 13septies wordt aangevochten”*. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.4.1. Verzoekende partij voert in een derde middel de schending aan van “*de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM*”. Zij vervolgt summier “*Dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken Belgische burgers afraadt om naar Oekraïne te reizen wegens geweldplegingen aldaar; Dat dit reisadvies geldt voor eenieder burger, en dus ook voor verzoekster die het risico van geweld zal dienen te ondergaan wanneer België haar noodgedwongen naar Oekraïne zou terugsturen; Dat het dus een verantwoordelijkheid is van België, onderschrijvende Staat van het EVRM, om verzoekster niet bloot te stellen aan gevaar en geweldpleging op haar persoon; Dat zelfs de kranten berichten dat er een nakende grote oorlog op eender welk moment kan doorbreken in Oekraïne, en dat er al vele geweldplegingen zijn; Dat indien verzoekster zou worden teruggestuurd naar Oekraïne, in de omstandigheden waarin het land zich actueel bevindt, een schending zou zijn van deze verschillende artikelen van het EVRM*”.

4.4.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) gegeven aanwijzingen.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het Hof oordeelde echter evenzeer dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

4.4.3. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige Belgen die naar Oekraïne willen reizen en niet slaat op Oekraïense staatsburgers. Volgens de disclaimer (zie referentie in stuk 4 toegevoegd aan het verzoekschrift) wordt het reisadvies opgevat “*als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadpleging, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen*”. De FOD verschaft geen individuele adviezen aan reizigers. De beslissing om de reis te ondernemen ligt uitsluitend bij de reiziger en geenszins bij de Belgische overheid. De stukken 2 en 3 betreffen persartikels, welke bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat de situatie dermate verontrustend is over het gehele grondgebied van Oekraïne dat hiermee een totaal verbod tot terugsturen van Oekraïense staatsburgers kan worden aangetoond. Verzoekende partij licht de

schending van artikel 2 niet nader toe, zodat het onderdeel van het middel, voor zover al ontvankelijk aangevoerd, niet gegrond is.

4.4.4. Er wordt prima facie geen schending van de artikelen 2 en 3 EVRM vastgesteld.

4.4.5. Wat betreft de schending van artikel 5, lid 2 EVRM stelt verzoekster dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 november 2013 en de huwelijksprocedure was opgesteld in de Franse taal, waardoor zij niet begrijpt dat de thans bestreden beslissingen zijn opgesteld in de Nederlandse taal. Ze zou geen uitleg hebben gekregen omtrent de inhoud van de bestreden beslissingen.

Met verwerende partij kan worden vastgesteld dat verzoekster wel degelijk kennis heeft van de motieven op grond waarvan de beslissingen werden genomen waardoor zij niet gevolgd kan worden in haar kritiek dat zij geen uitleg heeft gekregen omtrent de inhoud ervan.

Hoe dan ook, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het inreisverbod dienden opgesteld te worden in de taal van het taalgebied waar zij genomen werden, zijnde in Steenokkerzeel. De beslissingen werden op correcte wijze in de Nederlandse taal opgesteld. Er wordt dan ook prima facie geen schending van artikel 5, lid 2 EVRM aangetoond.

4.4.5.1. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde middelen en middelonderdelen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken, niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4.6. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

4.4.6.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De beoordeling van deze voorwaarde.

4.4.6.2. Verzoekster stelt als volgt: *“Dat verzoekster meent dat in casu de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat zij door het inreisverbod van twee jaar verhinderd word nog langer een gezin te vormen met Mijnheer OZKAN... Dat ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in*

dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, gezien het feit dat verzoekster samenwoont met zijn legaal in het Rijk verblijvende partner Mijnheer OZKAN; Aangezien dat bij de bespreking van de hogervermelde middelen duidelijk werd aangetoond dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met het gezinsleven van verzoekster, kan worden aangenomen dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in casu is aangetoond; Aangezien het bovendien evident is dat wanneer het Ministerie van Buitenlandse Zaken Belgische burgers afraadt om naar Oekraïne te reizen wegens geweldplegingen aldaar, dat dat reisadvies geldt voor eenieder burger, en dus ook voor verzoekster die het risico van geweld zal dienen te ondergaan wanneer België haar noodgedwongen naar Oekraïne zou terugsturen; Dat zelfs de kranten berichten dat er een nakende grote oorlog op eender welk moment kan doorbreken in Oekraïne; Dat bijgevolg, de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen nadeel met zich mee zou brengen ingeval verzoekster wordt uitgewezen naar een land in oorlog; De aangevoerde grieven zijn op eerste zicht ongegrond en bijgevolg niet ernstig”.

4.4.6.3. Waar verzoekster nog alludeert op haar wens te huwen met de heer O. (*“gezien het feit dat verzoekster samenwoont met zijn legaal in het Rijk verblijvende partner Mijnheer O.; Aangezien dat bij de bespreking van de hogervermelde middelen duidelijk werd aangetoond dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met het gezinsleven van verzoekster, kan worden aangenomen dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in casu is aangetoond;*), kan dit evenmin overtuigen. Immers verzoekster voert geen dienstig argument aan waarom het gezinsleven niet elders zou kunnen plaatsgrijpen. Verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die aantonen dat een gezinsvorming met haar huidige partner enkel in België mogelijk is.

De bestreden beslissing verhindert ook niet dat verzoekster de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen en aldus na het verwerven van de nodige binnenkomstdocumenten, alsnog het Belgisch grondgebied kan betreden teneinde haar partner te vervoegen met het oog op het afsluiten van een huwelijk. De tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort geenszins het gezinsleven van verzoekster (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

4.4.6.4. Waar het door verzoekster beschreven nadeel identiek is aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzochte middelonderdeel heeft verzoekster op het eerste gezicht geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

4.4.6.5. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog geenszins het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

4.4.6.6. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

K. DECLERCK